

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.I.10.208/2018/5.

A tanács tagjai: . Hajdu Edit a tanács elnöke
. Gál Attila előadó bíró
. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes:

A felperes képviselője:

. Harmathy Zsolt ügyvéd

Az alperes:

Az alperes képviselője:

. Vinczúr Zsolt ügyvéd

A per tárgya: munkaviszony jogellenes megszüntetése
jogkövetkezményei

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Egri Törvényszék 2.Mf.20.254/2017/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.M.156/2017/8.

Rendelkező rész

A Kúria az Egri Törvényszék 2.Mf.20.254/2017/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az állam javára 59.000 (ötvenkilencezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes 2012. május 3-tól állt munkaviszonyban alperesnél tehergépkocsi vezető munkakörben. A munkaidő beosztása nem volt előre meghatározva, az mindig a feladathoz igazodott, azonban napi rendszerességgel járt be a telephelyre. Az alperestől magáncélra egy csarnokot is bérelt.
- [2] 2016. március 6-án az ügyvezető tájékoztatta a dolgozókat a műhely zárcserjével kapcsolatos új munkáltatói utasításokról. A felek között ekkor nézeteltérés alakult ki, és a felperes közölte „nem kell őt kiutálni, elmegy ő magától is, és beadja a felmondását”.
- [3] A felperes 2016. március 7-től június 27-ig táppénzes állományban volt.
- [4] Az alperes 2016. május 18-án az alábbi munkáltatói intézkedést adta a felperesnek: „Ezúton tájékoztatom, hogy munkaviszonyát 2016. május 20-ával megszüntetem.”

A felperes kereseti kérelme és az alperes védekezése

- [5] A felperes keresetében a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 2016. májustól kezdődően elmaradt jövedelme, 35 nap felmondási időre járó távolléti díj, valamint végkielégítés megfizetésére, amelyek összegét mindösszesen 1.035.680 forintban határozta meg. A kereset indokául előadta, hogy a munkáltató felmondása egy mondatból állt, és számára nem derült ki, hogy milyen módon, és milyen indok alapján szüntette meg a munkaviszonyát az alperes.
- [6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felmondás nem felel meg a jogszabályban előírtaknak, azonban hivatkozott arra, hogy a felek korábban már megegyeztek abban, hogy az alperes megszünteti a felperes munkaviszonyát, ezért nem tulajdonított a formaságoknak jelentőséget, hiszen a megállapodást a felperes tudomásul vette.
- [7] Állítása szerint a felperes betegsége nem volt valós, azért volt táppénzen, hogy onnan is juttatásban részesüljön. Hivatkozása szerint közöttük nem volt nagy jelentősége a formaságnak, mert baráti kapcsolatban álltak egymással.

Az első- és másodfokú ítélet

- [8] Az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.M.156/2017/8. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 591.851 forintot elmaradt jövedelem, valamint 112.110 forintot végkielégítés címén, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezett a perköltség, illetve az illeték viseléséről is.
- [9] A bíróság a döntését a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I.

törvény (Mt.) 65. § (1) bekezdésére, illetve 66. § (1)-(2) bekezdésére alapította. Kifejtette, hogy az alperes azon állítását, hogy a felperes maga szüntette meg a munkaviszonyát, a tanúk nem tudták igazolni. A felek között a munkaviszony megszüntetéséről közös megegyezés nem született, a munkáltató szüntette meg egyoldalú intézkedéssel a felperes munkaviszonyát, azonban az indokolási kötelezettségét megsértette, ezért a felmondás jogellenes.

- [10] A munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményéről az Mt. 82. § alapján határozott. A bíróság kifejtette, hogy a felperes 2016. március 7-től június 27-ig táppénzben részesült, ezért ez az időszak nem számítható be, továbbá ugyanarra az időszakra felmondási időre járó összeg, illetve elmaradt munkabéren alapuló összeg egyidejű folyósítása kizárt. A bíróság figyelembe vette az összegszerűség meghatározásánál az 1998. évi LXVI. törvény 2. és 3. § (1) bekezdését, valamint a 2003. évi XCII. törvényt. Kifejtette, hogy az elmaradt jövedelem vonatkozásában a munkaviszony fennállásáról nem lehet szó, a felperes a munkaviszony megszűnését követően biztosítási jogviszonyban már nem állt, így az elmaradt jövedelem nem minősül munkabérnek - nem a munkaviszony fennállása alatt keletkezett jövedelem, hanem kártérítési igény, amely nem EHO köteles - így az erre vonatkozó további kereseti kérelmet mint alaptalant elutasította.
- [11] Az elmaradt jövedelemen alapuló kártérítés vonatkozásában megtérült jövedelemként vizsgálta a felperes S. T. Kft.-nél szerzett bevételét, amelyet csökkentő tényezőként kellett figyelembe venni. Kifejtette, hogy a bíróság megkeresése alapján a NAV azt a tájékoztatást adta, hogy 2016. évben a S. T. Kft. nem nyújtott be a felperesre vonatkozóan bevallást. A bíróság a csatolt iratokból megállapította, hogy a S. T. Kft. 50%-os tulajdonosa és egyben tagja a felperes, és a társaságnál 2016. évben osztalék kifizetése nem történt, a 2015. évi teljes veszteséget a 2016. évi eredményből számolták el.
- [12] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett. Fellebbezésében előadta, hogy az együttműködési kötelezettségét megszegte a felperes, amikor közölte a munkáltatóval, hogy inkább elmegy a cégtől, minthogy olyan feltételekkel dolgozzon, amiket a munkáltató előírt. Ezt követően nem jelent meg a munkahelyén, ezért a munkáltató alappal feltételezte, hogy a munkavállaló megszüntette a munkaviszonyát. A felperes nem állt munkába, elérhetetlen volt, és ezt a helyzetet kívánta az alperes írásbeli formába önteni. Álláspontja szerint a munkaviszonyt a felperes szüntette meg felmondással. Amennyiben jognyilatkozata érvénytelen lenne, úgy a felek akaratából az teljesezésbe ment, hiszen a felperes többé nem ment be a munkahelyére, máshol vállalt munkát.
- [13] Sérült a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 206. §-a is, mert az alperes tanúkkal igazolta, hogy a munkaviszonyt a felperes szüntette meg, bizonyította, hogy az állítólagos táppénz alatt, majd ezt követően máshol végzett munkát.

Még akkor is, ha a felperes saját cége, a S. T. Kft. nem nyújtott be bevallást, ezeket a bizonyítékokat az elsőfokú bíróságnak együttesen kellett volna értékelnie.

- [14] Álláspontja szerint a felperest kárenyhítési kötelezettség terhelte, igazolnia kellett, hogy a per alatti időszakban milyen lépéseket tett, hogy elhelyezkedjen, jövedelem hiányában miből tartja fenn magát. Figyelembe kellett volna venni azt is, hogy a felperes nem igényelt, és nem kapott álláskeresői járadékot. Az elmaradt jövedelem tárgyában a bizonyítási kötelezettség a felperest terhelte volna arról, hogy mindent megtett a jövedelem megszerzése érdekében. Az elmaradt jövedelem összecszerűségét a munkáltató mindig vitatta.
- [15] A felperes nem élt fellebbezéssel a keresetet elutasító rendelkezés ellen, fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.
- [16] Az Egri Törvényszék 2.Mf.20.254/2017/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét pedig helybenhagyta. Rendelkezett a fellebbezési illetékről, valamint a perköltségről.
- [17] A másodfokú bíróság a feleket személyesen meghallgatta, és a tényállást kiegészítette. A felek előadásából és a tanúvallomásokból arra a megállapításra jutott, hogy a felperes részéről felmondás minden kétséget kizáróan nem történt. A tanúvallomásokból kitűnően a felperes kijelentése a jogviszony megszüntetésére vonatkozó határozott munkavállalói nyilatkozatot nem tartalmazott. A törvényszék kifejtette, hogy az alperes sem állította a vallomása kiegészítése során, hogy határozott módon mondott volna fel a felperes. Nehezményezte a munkáltató márciusi intézkedését, a tanúk szerint nem vette jó néven azt, így elhangzott a részéről: „nem kell őt innen kiutálni, elmegy ő innen magától is”, azonban ez nem határozott jognyilatkozat.
- [18] A törvényszék szerint nem lehetett teljes bizonyossággal megállapítani a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetését sem. A másodfokú tárgyaláson kiegészített meghallgatáson egyik fél sem mondta azt, hogy közösen megállapodtak a munkaviszony megszüntetésében, és csupán annak dokumentálása történt májusban. A megállapodás módját és időpontját nem lehetett megállapítani, mert jelentős eltérés volt a felek nyilatkozatai között.
- [19] Kifejtette a törvényszék, hogy nem vezetett eredményre az az alperesi hivatkozás sem, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményei nem alkalmazandók, amennyiben az érvénytelen munkavállalói jognyilatkozat teljesezésbe ment, ugyanis a perben nem volt bizonyítható maga a jognyilatkozat megtétele. Nem lehetett továbbá figyelmen kívül hagyni, hogy a felperes a munkahelyétől való távolmaradását táppénzes állománya is megalapozhatta, nem kizárólag a jognyilatkozat – a felmondás – megtétele. A másodfokú bíróság

szerint helyes következtetést vont le az elsőfokú bíróság, amikor az alperes a 2016. május 18-ai levelet munkáltatói felmondásként értékelte. A felmondás indokolást nem tartalmazott, így a jogviszony megszüntetését jogellenesnek kell tekinteni.

- [20] A munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményével kapcsolatban kifejezte, hogy az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az Mt. 82. § (2) bekezdését, amikor a munkaviszony körében elmaradt jövedelem címén kártérítést állapított meg a munkavállaló részére, amely 12 havi távolléti díj összegéig terjedhetett volna, ezzel szemben 5 havi távolléti díjnak megfelelő összeget határozott meg számára az elsőfokú bíróság.

Az alperes felülvizsgálati kérelme és a felperes ellenkérelme

- [21] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő, a felperes keresetét elutasító új ítélet meghozatalát kérte. Másodlagosan kérte a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését, továbbá a felperes perköltség megfizetésére kötelezését.
- [22] Érvelése szerint az elsőfokú, és a másodfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg, abból helytelen következtetésre jutott, így sérült a Pp. 206. § (1) bekezdése. Figyelman kívül hagyták a bíróságok, hogy az Mt. 6. § és 52. §-a a munkavállaló számára együttműködési kötelezettséget ír elő, és ha ezt nem teljesíti a munkavállaló, és nem jelenik meg a munkahelyén, úgy a munkáltató alappal feltételezi, hogy megszüntette munkaviszonyát, főleg ha ezt közölte is a munkáltatójával.
- [23] A munkáltató a felmondását nem indokolta, azonban alapkérdésnek minősül, hogy a felperes nyilatkozata és magatartása tekinthető-e felmondásnak. Tévesen jutottak a bíróságok arra a következtetésre, hogy a felperes nem közölt felmondást, hiszen a felperes szüntette meg a munkaviszonyát, majd ezt követően nem jelent meg a munkahelyén, így a jogviszony megszüntetése teljesezésbe ment.
- [24] Amennyiben nem elfogadható a felperes felmondására vonatkozó érvelés, az Mt. 27. § (1) bekezdése alapján az alaki kötöttség megsértésével tett jognyilatkozat - ha a törvény eltérően nem rendelkezik - érvénytelen. Állítása szerint a munkaviszony megszüntetése teljesezésbe ment, a felperes nem ment többé dolgozni, máshol vállalt munkát - a saját cégében fuvarfeladatot látott el - így előtte is egyértelmű volt a jogviszony megszüntetése, hiszen ő kezdeményezte azt. Sérült az Mt. 29. § és 2. §-a, továbbá tévesen alkalmazta a bíróság az Mt. 66. §-át is, mivel a perbeli esetben a munkáltatói felmondás nem valósult meg.
- [25] Álláspontja szerint a felperest is terhelte a kárenyhítési kötelezettség, igazolnia kellett volna, hogy a per alatt eltelt időben milyen lépéseket tett, hogy elhelyezkedjen. Életszerűtlen, hogy valaki egy év elteltével is jövedelem nélkül legyen, miközben

egy olyan cég tulajdonosa, amely a munkaviszony megszűnését követően 80.000.0000 forintos árbevételűt produkált, és 2.000.000 forint adózott eredménnyel zárta az előző évet. A felperes egy jól működő gazdasági társaság tagjaként jövedelemben nem részesült, ezt a körülményt a bíróságnak értékelnie kell. Ha nem volt munkahelye a felperesnek, akkor is lett volna lehetősége, hogy a társaságból osztalékot vegyen ki. A nyilvános és közzétett társasági határozat szerint a felperes elfogadta, hogy osztalék ne kerüljön kifizetésre annak ellenére sem, hogy őt mintegy 1.000.000 forint illetve meg olyan helyzetben, amikor állítása szerint semmilyen jövedelemmel nem rendelkezett. Az, hogy önként lemondott erről a jövedelemről, olyan fokú önhibának minősül, melyet a bíróságnak figyelembe kell venni a kárigény számításakor.

- [26] Figyelembe kell venni továbbá, hogy a felperes nem igényelt és nem kapott álláskeresői járadékot, amely szintén az ő magatartására vezethető vissza. Az, hogy a cégbeli tagságával nem egyeztethető össze az álláskeresői járadék, annak minimum összegét, mint önhibából eredően meg nem térült összeget le kell vonni a kárból, mert vizsgálni kell, hogy a felperes milyen okból mondott le a cégből származó jövedelemről. Ez alapján tévesen alkalmazták az Mt. 82. §-át, hiszen nem értékelték a felperes kárenyhítési kötelezettségének az elmulasztását.
- [27] Érvelése szerint az elvárhatóság az Mt. 167. § (2) bekezdésében és a 83. § (4) bekezdés a) pontja alapján terheli a munkavállalót. A kárenyhítési kötelezettség megsértése esetén az elmaradt jövedelmet csökkentő beszámítható összeget az adott munkavállaló által elvárhatóan megkeresendő összegként kell meghatározni, melynek bizonyítása szintén a munkáltatót terheli.
- [28] Véleménye szerint önmagának is ellentmondó a másodfokú bíróság határozata, hiszen egyrészt azt fejtegeti, hogy 2016. június 27-ig táppénzes állományban volt a felperes és nem jelent meg munkahelyén, ugyanakkor elfogadja a felperes állítását, hogy 2016. április 13-án folytattak megbeszélést egymással a felek a munkahelyen. Ha táppénzen volt a felperes, akkor hogyan folytatott megbeszélést az alperessel a bíróság által megjelölt napon. Ezt az ellentmondást a bíróság meg sem kísérelte feloldani.
- [29] Sérült a Pp. 164. §-a is, mely szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Jelen esetben a bizonyítási kötelezettség az elmaradt jövedelem tekintetében a felperest terhelte, hiszen azt, hogy önhibáján kívül nem volt jövedelme, és hogy mindent megtett jövedelemszerzés érdekében, neki kellett volna bizonyítani. A bíróság figyelmen kívül hagyta az alperes által előterjesztett bizonyítási indítványokat.
- [30] A felperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [31] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [32] A Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a Kúria a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretein belül vizsgálhatja felül. A Pp. 272. § (2) bekezdése szerint pedig a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett - hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.
- [33] A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei tehát a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az erre vonatkozó jogi álláspontját részletesen kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozását, indokait is ismerteti. Amennyiben a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előzőekben meghatározott tartalmi követelményekkel. A jogerős ítélet több rendelkezése ellen irányuló felülvizsgálati kérelem esetén annak a törvényben előírt tartalmi kellékeket kérelmenként külön-külön kell tartalmaznia és ezek hiánytalan meglétét is a Kúria külön-külön vizsgálja [1/2016. (II. 15.) PK vélemény 4-6. pont].
- [34] Az alperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a munkaviszonyt 2016. március 6-án a felperes szüntette meg.
- [35] A bizonyítási eljárás során P. Cs. tanúként úgy nyilatkozott, hogy a felperes azt mondta „nem kell őt kiutálni erről a munkahelyről, elmegy ő magától is és beadja a felmondását, azt nem tudom, hogy ezt követően beadta-e a felmondását, vagy sem” (Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ...jegyzőkönyv 2. oldal).
- [36] N. P. tanú előadta, hogy a felperes részéről elhangzott: „nem kell őt kiutálni erről a munkahelyről, elmegy ő magától is, és beadja a felmondását. Azt nem tudom, hogy ezt követően beadta-e a felmondását, vagy sem” (Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ...jegyzőkönyv 3. oldal).
- [37] D. Ö. tanú előadta, hogy a bérleti díj fizetése közben „belecsöppent” a beszélgetésbe, ahol arról volt szó, hogy a felperes munkaviszonyával mi legyen (Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság... jegyzőkönyv 4. oldal).
- [38] Helytállóan fejtette ki a másodfokú bíróság, hogy a felperes részéről a felmondás kétséget kizáróan nem állapítható meg. A tanúvallomásokból kitűnően a tanúk sem értékelték a felperes kijelentését felmondásnak, hiszen mindkét tanú úgy nyilatkozott,

hogyan nem tudják, hogy ezt követően beadta-e a felperes a felmondását, vagy sem. Ezt az értelmezést támasztja alá a munkáltató felmondása is, hiszen maga a munkáltató sem volt biztos a felmondásban, ezért május 18-án kelt intézkedésében rögzíti: „Ezúton tájékoztatom, hogy munkaviszonyát 2016. 05. 20-ával megszüntetem”.

- [39] A tanúvallomások és a munkáltatói intézkedés értelmezése alapján az alperes az intézkedés keltének napján, azaz május 18-án még abban a tudatban volt, hogy a felperes munkaviszonya fennáll, és azt meg kívánta szüntetni.
- [40] Az eljárás során az alperes nem vitatta, hogy a felmondás indokolást nem tartalmaz, így nem felel meg az Mt. 66. § (1) bekezdésének, ezért az jogellenes.
- [41] Nem helytálló az alperes hivatkozása az Mt. 6. § és 52. § megsértésére, amely rendelkezések az együttműködési kötelezettséget tartalmazzák. A perben bizonyítást nyert, hogy a felperes 2016. március 7-től június 27-ig táppénzes állományban volt, így munkavégzési kötelezettség nem terhelte. Az iratok között fellelhető a keresőképtelenség igazolása, továbbá az alperes törvényes képviselője azt adta elő személyes meghallgatás során, hogy a március 6-ai megbeszélés után több mint egy hónappal megtudta, hogy a felperes táppénzen van, és a felperes összes táppénzes papírja „el lett számolva” (Egri Törvényszék ... számú jegyzőkönyv 8. oldal).
- [42] Helytálló volt a másodfokú bíróság érvelése az érvénytelenségről. Nem volt bizonyítható a felperes részéről jognyilatkozattétel, továbbá nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy a felperes munkahelyétől való távolmaradását a táppénzes állománya is megalapozta. Ez alapján nem sérült az Mt. 22. §, illetve 29. §-a.
- [43] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a kárenyhítési kötelezettséggel kapcsolatosan az Mt. 83. § (4) bekezdését, 167. § (2) bekezdését jelölte meg jogszabálysértésként.
- [44] Az Mt. 83. § (4) bekezdése alapján az elmaradt munkabér és egyéb jövedelem számításánál le kell vonni, amit a munkavállaló megkeresett, vagy az adott helyzetben megkereshetett volna, továbbá a munkaviszony megszüntetésekor kifizetett végkielégítést.
- [45] Az Mt. 167. § (2) bekezdése szerint nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amelyet a munkavállaló vétkes magatartása okozott, vagy amely abból származott, hogy a munkavállaló kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget.
- [46] Az alperes felülvizsgálati kérelmében állította, hogy a felperes saját cégében fuvarozási feladatokat látott el, és ez a cég 2.000.000 forint adózott eredménnyel zárta a 2017-es évet, továbbá belegyezett abba a taggyűlési határozatba, hogy osztalékot nem vesz fel, így önhibájából álláskeresési járulékra sem volt jogosult.
- [47] Ezzel kapcsolatban a felperes úgy nyilatkozott, hogy 2016. augusztustól 2017 márciusáig 50%-os résztulajdona volt a S. T. Kft-ben, amely cégnél sem munkaviszony, sem megbízási vagy egyéb

jogviszony keretében nem végzett fuvarozási tevékenységet, a cégből jövedelme nem származott, és 2016. évben úgy döntöttek, hogy nem vesznek ki osztalékot. A táppénzes állományát követően élettársa tartotta el. Az álláskeresősi járadékkal kapcsolatban előadta, hogy a munkaügyi központban azt a tájékoztatást adták, hogy amíg a munkaviszonyával kapcsolatos vita nincs eldöntve, addig nem regisztrálják álláskeresőként (Egri Törvénytörvény ..4., 5. oldal).

- [48] Az elsőfokú ítélet meghozatalakor (2017. június 21.) hatályos 1991. évi IV. törvény (Ft.) 25. § (1) bekezdése szerint álláskeresősi járadék illeti meg azt, aki
- a) álláskereső,
 - b) az álláskeresővé válását megelőző 3 éven belül legalább 360 nap - a 27. § (1) bekezdésben meghatározott - jogosultsági idővel rendelkezik,
 - c)
 - d) munkát akar vállalni, de önálló álláskeresőse nem vezetett eredményre, és számára az állami foglalkoztatási szerv sem tud megfelelő munkahelyet felajánlani.
- [49] Az Ft. 58. § (5) bekezdés d) pontja szerint álláskereső az a személy, aki
- 1) a munkaviszony létesítéséhez szükséges feltételekkel rendelkezik és
 - 2) oktatási intézmény nappali tagozatán nem folytat tanulmányokat és
 - 3) öregségi nyugdíjra nem jogosult, rehabilitációs járadékban, valamint megváltozott munkaképességű személyek ellátásában nem részesül és
 - 4) alkalmi foglalkoztatásnak minősülő munkaviszony és a nevelőszülői foglalkoztatási munkaviszony kivételével munkaviszonyban nem áll és egyéb kereső tevékenységet sem folytat és
 - 5) elhelyezkedés érdekében az állami foglalkoztatási szervvel együttműködik és akit
 - 6) az állami foglalkoztatási szerv álláskeresőként nyilván tart.
- [50] Az Ft. 58. § (5) bekezdés e) pontja alapján keresőtevékenység - az 1)-5) pontban foglaltak figyelembevételével - minden olyan munkavégzés, amelyért díjazás jár, továbbá keresőtevékenységet folytatónak kell tekinteni, azt a személyt is, aki külön törvény szerint egyéni vállalkozónak minősül, valamint aki gazdasági társaság tevékenységében személyes közreműködés vagy mellékszolgáltatás keretében történő munkavégzés útján vesz részt, illetve aki a vezető tisztségviselője, vagy a társasági szerződésben közreműködési/munkavégzési kötelezettsége/joga van feltüntetve.
- [51] Az iratokhoz csatolt éves beszámoló alapján megállapítható, hogy a felperes tagja a S. T. Kft.-nek, ahol az alperes állítása szerint személyes közreműködéssel fuvarozási tevékenységet végzett. A fenti törvényi rendelkezések alapján a felperes nem minősült álláskeresőnek, mivel kereső tevékenységet folytatott, ezért

álláskeresői járadékra nem volt jogosult.

- [52] Az a körülmény, hogy a felperes egyetértett azzal a taggyűlési határozattal, hogy a 2016-os év nyereségéből a 2015-ös év veszteségét számolják el, és osztalékot nem vesz fel, nem minősül jogellenesnek. Az osztalék a cég nyeresége, amit kifizethet, vagy fejlesztésre költhet. Ez a jövedelem nem a munkavégzéstől, hanem a tagsági viszonytól és a cég eredményességétől függ, amely viszony a munkaviszony mellett is fennállhat. Az osztalék azért nem képezi a kárenyhítési kötelezettség körébe tartozó megtérült jövedelem részét.
- [53] A következőket bírói gyakorlat szerint a munkaviszony jogellenes megszüntetésekor a kárt okozó munkáltató köteles bizonyítani, hogy a munkavállaló nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének (EBH2015.M.23.).
- [54] Az eljárás során az alperes indítványára a bíróság megkereste a NAV H. M-i Igazgatóságát, azzal kapcsolatban, hogy 2016 és 2017-ben a felperes részére a S. T. Kft. 1608. számú bevallása alapján milyen kifizetések történtek.
- [55] A NAV H. M-i Adó- és Vámigazgatósága a megkeresésre azt a tájékoztatást adta, hogy 2016. év tekintetében a S. T. Kft. nem nyújtott be 1608-os jelű - a kifizetésekkel, juttatásokkal összefüggő adóról és egyéb járulékokról és egyéb adatokról elnevezésű - havi bevallást. Ezt követően az alperes kérte a bíróságot, hogy hívja fel a felperest nyilatkozattételre arról, hogy miből tartja fenn magát, milyen lépéseket tett kárenyhítési kötelezettsége igazolására, továbbá becsatolta a S. T. Kft. 2016. éves beszámoló kiegészítő mellékletét. További bizonyítási indítványa nem volt.
- [56] Nem volt megalapozott az alperes azon felülvizsgálati kérelme, hogy az eljárási bíróságok az Mt. 167. § (2) bekezdését megsértve nem vizsgálták, hogy a munkavállaló eleget tett-e kárenyhítési kötelezettségének. A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket annak a félnek kell bizonyítani, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. Az alperes indítványának megfelelően a bíróság megkereste a NAV-ot, nyilatkoztatta a felperest az álláskeresőségről, és a megtérült jövedelemmel kapcsolatban, egyéb bizonyítási indítványt az alperes nem tett.
- [57] A fentiek alapján megállapítható, hogy az eljárás során nem sérült az Mt. 83. § (4) bekezdése, 167. § (2) bekezdése, a Pp. 164. § (1) bekezdése sem.
- [58] Az eljáró bíróságok rögzítették a tényállást - a szükséges mértékben a másodfokú bíróság a feleket ismételten meghallgatta - és az ebből levont következtetéseikről, a bizonyítékok egybevetéséről számot adtak. Önmagában az indokolási kötelezettség megsértése nem állapítható meg amiatt, hogy a levont jogkövetkeztetéssel a fél nem ért egyet. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben több ügyben kifejtette, hogy „a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden

észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása. A jogszabályok végső soron és kötelező erővel való értelmezése egyébiránt a bíróságok feladata" [30/2014. (IX. 30.) AB határozat indokolása 89. pont].

- [59] A bíróságok a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok bizonyító erejét a maguk összességében értékelték, és a per összes releváns körülményére figyelemmel - meggyőződésük szerint - bírálták el, így nem sérült a Pp. 206. § (1) bekezdése sem.
- [60] Az iratokból megállapítható, hogy a bíróságok az eljárási szabályokat betartották, az indokolás a jogszabályoknak, a logika szabályainak megfelelt, ezért a Kúria a kifejtettekre tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [61] Az alperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. § (1) bekezdésén, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésén alapul.
- [62] Az illetékre vonatkozó rendelkezés az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdésén, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés f) pontján alapul. Az eljárás illetékének megállapítása 591.581 forint pertárgyérték alapul vételével történt.
- [63] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

, 2018. december 17.

Dr. Hajdu Edit s. k. a tanács elnöke, Dr. Gál Attila s. k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s. k. bíró

A kiadmány hitelével:

Bné

írnok